

Op maandag 16 april is Roelf Huizenga overleden. Roelf was van 2004 tot 2010 voorzitter van de VPT en in die hoedanigheid de grote drijvende kracht achter de professionalisering van de vereniging. In een eerdere periode was hij hoofdredacteur van Zichtlijnen. Met zijn heldere blik, zijn scherpe analyses en zijn passie voor de podiumkunsten is Roelf voor de hele theaterwereld van enorme betekenis geweest. Hij was adjunct-directeur en hoofd bedrijfsvoering van de Stadsschouwburg Amsterdam. Van 2002 tot 2008 was hij daar projectmanager bij de bouw van de nieuwe zaal en de renovatie van de entree. Op 20 april hebben vele honderden afscheid van hem genomen tijdens een herdenkingsbijeenkomst in de grote zaal van de schouwburg. Roelf is vijftig jaar geworden.

In Memoriam Roelf Huizenga

| DOOR: ERIC DE RUIJTER |

Nog geen vijf maanden geleden werden bij Roelf op diverse plekken in zijn lichaam tumoren aangetroffen. Totaal foute boel dus. En voor Roelf een signaal om alles wat hij aan wilskracht, doorzettingsvermogen en inventiviteit in huis had – en dat was veel – in te zetten voor het onder controle brengen van de kanker. Genezing, wist hij, zat er niet in. Vrienden en bekenden hield hij op de hoogte met e-mails. Eind maart kwam er eerst een positieve: hij en zijn vrouw Thera zouden naar hun huis in Frankrijk gaan omdat na de diverse chemokuren met zeer behoorlijke resultaten, een ontsteking in de buik en ondertussen ook nog werk, Roelf en ook Thera afgepeigerd waren. Twee weken daarna volgde een droeve nieuwsbrief, dit keer van Thera. Roelf was ingestort en lag geheel uitgeput in het ziekenhuis. Ondanks de wilskracht die ook weer uit die e-mail sprak, is het daarna snel gegaan: een week later is Roelf thuis overleden.

Roelf heeft veel betekend voor de VPT. In 1994 werd hij hoofdredacteur van Zichtlijnen, in de tijd dat hij ook zakelijk leider was van Art & Pro, het gezelschap van Frans Strijards. Hij begon voortvarend met het professionaliseren van het blad, werkte met grafisch vormgever Frank Lever aan een betere lay out, bracht meer full color in het blad en smeedde een degelijke financiële en

organisatorische basis. Toen ik het hoofdredacteurschap in 1999 van Roelf overnam, lag er een stevig fundament.

Roelf was nog niet eens zo heel lang voorzitter van de VPT toen wij in de kroeg bij de Amsterdamse Theaterschool in gesprek raakten over het professionaliseren van de vereniging. Voor mij was dat het meest inspirerende gesprek in jaren en we gingen onmiddellijk aan de slag. In de uitwerking van de plannen - we zijn een klein jaar bezig geweest - heeft hij continu gelaveerd tussen ambitie en pragmatisme. Hij voelde goed aan hoe ver je ideeën kon oprekken, zonder dat zijn medebestuurders en waarschijnlijk ook de hele vereniging zou afhaken. Maar hij had ook oog voor de risico's: ondanks een behoorlijk eigen vermogen van de vereniging verdrievoudigde de begroting. Dankzij zijn goede contacten in de sector wisten we ons nog voor het plan in werking zou treden, al verzekerd van de broodnodige steun, onder meer van het Fonds voor de Podiumkunsten, het Scholingsfonds Kunst en Cultuur, de VNT (collectief lidmaatschap) en de (morele) ondersteuning van VSCD.

De professionalisering opende de weg voor de VPT om op het brede terrein van de podiumtechnologie het kenniscentrum van de sector te worden. Daar zag Roelf erg het belang van in, al was

hij óók degene die erop wees dat de VPT geen werkgeversverantwoordelijkheden diende over te nemen. Het is nu ruim zeven jaar na het smeden van de plannen en kijk nu eens hoe vanzelfsprekend de VPT nieuw stijl oogt! Daar heeft Roelf flink aan bijgedragen als realistische idealist en enorm harde werker – hij kwam als projectmanager van de nieuwbouw bij de Stadsschouwburg Amsterdam in die tijd al om in nogal enerverend werk.

Bij de uitwerking en implementatie van de plannen wist Roelf altijd met een zeer duidelijke mening de boel op scherp te houden. Hij dwong je om argumenten helder te formuleren. Roelf en ik als (beoogd) directeur hebben vaak een flink robbertje gevochten: dat was ook goed en nodig, want er waren risico's die we wellicht niet zagen en die wel naar boven zouden komen als iemand advocaat van de duivel zou spelen. Die rol vervulde hij op een voortref-

felijke manier en ik ging er altijd grif op in. Op anderen kwam dat wel eens heftig over maar ik heb het altijd zeer gewaardeerd dat Roelf mij dwong de grens van een gedachtegang op te zoeken. Roelf legde de lat hoog. Ik heb daar veel van geleerd.

Roelf, bij mijn afscheid van de VPT in 2009 overhandigde je mij als cadeau een professionele messenset. Conform het ritueel onder koks moest ik jou toen een muntstuk overhandigen. Ik overhandig je nu, in helaas een ander ritueel, wederom een muntstuk, als vergoeding voor Charon, de bootsman, die je over de Hades naar gene zijde brengt. Ik hoop dat hij je op een mooi plekje afmeert. ◀

Eric de Ruijter is voormalig hoofdredacteur van Zichtlijnen (1999 - 2006) en directeur van de VPT (2006 - 2009)

Bij de dood van Roelf Huizenga, in vriendschap

| DOOR: JIM KLINKHAMER |

Afgelopen oktober spraken we af om weer eens bij te praten. Roelf stelde voor om te eten in Morlang. Hij was verbaasd dat ik het niet kende. Het ligt aan de Keizersgracht op korte afstand van de Stadsschouwburg, voor hem was het een welbekend adres. Wij tweeën, ik architect, hij vertegenwoordiger van de Stadsschouwburg in Amsterdam, hadden jarenlang samengewerkt aan de voorbereiding en bouw van de nieuwe zaal en de verbouwing van de Stadsschouwburg. Een werkverhouding in vriendschap bleek het te worden. Na de oplevering had hij me, tijdens zo'n etentje om bij te praten, uitgenodigd zitting te nemen in het VPT-bestuur, hij was er voorzitter. Ik stemde in na enige aarzeling, want de VPT was mij onbekend. Daarna maakte ik dus kennis met hem in die VPT-rol. Die vervulde hij met alerte precisie, gedreven, altijd met volledige dossierkennis, maar bovenal inspirerend, zoekend naar meer dan op de winkel passen. De biertjes na de bestuursvergaderingen, in cafés onderweg naar huis, gaven ruimschoots gelegenheid elkaar nog beter te leren kennen.

Hij is opgewekt en spraakzaam die zesde oktober. Het huis in Frankrijk is nu min of meer in een staat dat je kan zeggen dat het 'klaar' is. Van de nog nieuwe volkstuin vlak bij zijn huis (heette het *Ons Buiten?*, zo'n naam vergeet je weer) hebben hij en Thera dit seizoen al volop genoten. En ook zijn werk past hem als een jas. Hij voelt zich gewaardeerd en heeft er plezier in. En dan nog die stroom van mooie voorstellingen. Waar vind je zo'n werkplek.

We lijken wel twee tevreden mensen. En dat zijn we waarschijnlijk ook. Ik zit immers ook sinds enige tijd in een nieuwe aangena-

me toestand. Minder verantwoordelijkheden en veel ontwerplezier sinds het architectenbureau is overgenomen door de jonge generatie. Roelf vraagt hoe het Maaikje afaaat om die verantwoordelijkheid te dragen. Hij kent haar goed van het schouwburgproject. Het gaat haar en partner Roel zeer voorspoedig. En dat is natuurlijk ook aangenaam voor mij. Hij begrijpt het. We nemen natuurlijk de VPT door. Hij is nog aan het loslaten. Ik voel me er nog altijd nieuw, ook na vier jaar bestuur. Hem zie ik als een ouwe rot, maar daar staat hij zich niet op voor. Ik luister naar hem, de voormalige theaterproducent, de oud-hoofdredacteur van Zichtlijnen, de jurist, die hij altijd ook blijkt te zijn.

Nu ik dit schrijf is het moeilijk te geloven dat hij een paar weken na deze ontmoeting ziek werd en de diagnose 'ongeneeslijk' moest aangaan. Moeilijk te geloven dat daarna de indrukwekkende e-mails aan zijn brede vriendenkring kwamen over het verloop van zijn toestand. Eenmaal vorige week kwam er zo'n e-mail van Thera. Dat hij bezig was uit een onverwacht dieptepunt te komen, zwaar verzwakt. Ook indrukwekkend geschreven. Maar zorgwekkend. Hoe snel kan het veranderen. Tien weken geleden nog riep hij betrokkenen bijeen voor een ontwerp- en planningsvergadering op de Stadsschouwburg voor een kleine verbouwing. Hij was weer aan het werk gegaan. Ik was verrast over zijn kracht en humor tijdens die bespreking. Nu blijkt het de laatste keer te zijn geweest dat ik hem heb gesproken. Het leek een gewone ontmoeting, zoals er nog vele zouden volgen. Net als dat etentje in oktober, dat stellig ook vervolgd zou worden. Nieuw was toen, dat we bij het afscheid elkaar omarmden. ◀

Jim Klinkhamer is architect en bestuurslid van de VPT